

нати пжтеки, и открива предъ очитѣ ни единъ изумителенъ свѣтъ.

Думитѣ отстѣпватъ, немощни, и никое платно не ще възсѣздаде това невиджано Божие разточителство. Знамя: не само после, презъ споменѣтъ, но и днесъ, когато нозетѣ ми сж мокри отъ дебелата слана, разтопена сега отъ слънцето, и тукъ-тамъ изъ колибитѣ пуши синкавъ димъ; и въ тия ноци, презъ които клопотаритѣ на едритѣ, бѣли волове, пуснати на паша, се сливатъ съ брилянтния блѣсъкъ на звездното небе — всичко, тукъ е една друга действителность. Нѣчие лжчезарно въображение е сътворило въ пространството между Ташъ-боазъ — Женевра — Чатъма и Беглика — едно истинско чудо. Чудо, което живѣе само за себе си, откъснато отъ останалия свѣтъ, усмихнато, мълчаливо и таинствено, лице съ лице само съ небето. Презъ това малко равнище, високо 1,500—1,600 м., лѣкатятъ между тучнитѣ ливади и вѣковната гора, три-четири малки рѣки — най-страннитѣ рѣки, които може да сжществуваатъ. Мълчаливи, бързи, бистри като планински кристалъ, пълни съ най-нѣжната риба и съ